



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupen Mgr. Hanou Konečnou, advokátkou se sídlem Kounicova 681/10, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Cejl 62b, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2016, č. j. 22 A 47/2016 - 42,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2016, č. j. 22 A 47/2016 - 42, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 3. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-16/ČJ-2016-060026-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Haně Konečné, advokátce se sídlem Kounicova 681/10, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 12 342 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

[1] Dne 2. 7. 2016 prováděla hlídka žalované kontrolu mezinárodního rychlíku na trase z Vídně do Berlína. Žalobce na výzvu nepředložil cestovní doklad ani platné vízum opravňující ke vstupu na území ČR, předložil pouze jízdenku do Berlína.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-16/ČJ-2016-060026-50A, rozhodla žalovaná o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 32 dnů (ode dne 3. 7. 2016 do dne 3. 8. 2016), za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná konstatovala, že při porovnání žalobcových otisků prstů v systému EURODAC byla nalezena shoda vypovídající o tom, že žalobce požádal o azyl v Maďarsku. Měl se tedy na území Maďarska zdržovat do rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, neboť Maďarsko je třeba pokládat ve smyslu nařízení Dublin III za první bezpečnou zemi, kde byl veden jako žadatel o mezinárodní ochranu. Žalovaná konstatovala, že u žalobce existuje nebezpečí útěku, což je zjevné z toho, že namísto vyčkání na rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu opustil maďarské území a pokračoval v cestě do své cílové země, kterou je podle výsledku Německo. Jeho jednání nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby svého předání do Maďarska jako země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nepostačovalo přitom uložení zvláštního opatření za účelem žalobcova vycestování z území, neboť žalobce nemá na území České republiky hlášený pobyt, nemá zajištěno ubytování a nemá ani dostatek volných finančních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací předání. Předáním žalobce nemohlo být ani nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, neboť v České republice nemá žádné vazby a délku jeho pobytu na území lze počítat v řádech minut. Zároveň žádná překážka nebrání předání žalobce do Maďarska, které je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků.

[3] Zároveň žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-15/ČJ-2016-060026-50A, uložila žalobci povinnost opustit území České republiky do 10 dnů od okamžiku ukončení zajištění. Následným rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-28/ČJ-2016-060026-50A, byla doba žalobcova zajištění prodloužena o 35 dnů, neboť maďarské orgány dosud nedešly odpověď na žádost o přijetí zpět do Maďarska. Následně byl dne 5. 9. 2016 vydán příkaz k propuštění žalobce, neboť již nebylo možno jej přemístit do Maďarska.

## II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 3. 7. 2016, č. j. KRPB-159445-16/ČJ-2016-060026-50A, žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, č. j. 22 A 47/2016 - 42.

[5] V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval námitkou nezákonnosti zajištění z důvodu následného předání do Maďarska, které není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jeví systematické nedostatky. Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou, neboť si nebyl vědom žádného rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Maďarsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Navíc otázka systematických nedostatků má být primárně hodnocena v řízení o přemístění cizince a teprve sekundárně se povinnost reflektovat tento problém přenáší na zajišťující správní orgán. Poukázal-li žalobce na statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce. Žalobcem tvrzené údaje a informace nevypovídají o existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému. Připouští-li maďarská právní úprava vrácení žadatelů

pokračování

o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Ani z rozsudku Soudního dvora ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-695/15 nevyplývá, že by nebylo možné předávat cizince do Maďarska. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by maďarská právní úprava nezaručovala opravné prostředky proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poukazoval-li žalobce na nedostatečné lhůty k podání opravných prostředků v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle maďarské právní úpravy, muselo by být prokázáno, že tyto lhůty jsou nastaveny natolik krátce, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, však žádná ze stran řízení před krajským soudem nenavrhl a ani krajský soud to nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Krajský soud tak uzavřel, že žalobci v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému nehrozí zásah do jeho základních práv, který by bylo možné zohlednit podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud žalobce odkazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 - 74, krajský soud uvedl, že tam podaný právní názor není opřen o provedené dokazování podle § 52 s. ř. s. a je nesprávný. Krajský soud naopak poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, v němž byl shledán dostatečným způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku.

### III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítl nedostatečné a nepřezkoumatelné posouzení přípustnosti zajištění, které je zcela bezúčelné. Jak stěžovatel uvedl již v prvním žalobním bodě, jeho předání do Maďarska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně je nemožné. Na základě rozhodnutí maďarské vlády nejsou od 15. 6. 2016 přijímáni žádní žadatelé o azyl, kteří by měli být předáni podle nařízení Dublin III. V době vydání napadeného rozhodnutí byla žalovaná již déle než dva týdny informována o tom, že Maďarsko odmítá žádosti o předání a zajištění cizinci jsou tak ze zajištění propouštěni. Po dobu delší než dvou týdnů měla žalovaná informace o soustavném maďarském odmítání převzetí zajišťovaných cizinců, aniž by na tuto situaci adekvátně reagovala. S tímto jasně formulovaným žalobním bodem se ovšem krajský soud nijak nevypořádal, jak je patrné i z toho, že jako s „prvním žalobním bodem“ se vypořádával se zcela jinou stěžovatelovou námitkou.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že jeho předání do Maďarska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně je nepřípustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. Stěžovatel tvrdil, že maďarský azylový systém reagoval na stav naprosté přetíženosti nepřípustným zjednodušením a formalizací azylového řízení, což vedlo k nemožnosti alespoň základně spravedlivého přezkumu azylových žádostí a zabezpečení základních náležitostí. Žalovaná se ovšem se situací v maďarském azylovém systému vypořádala jen zcela povšechně, a proto mělo být její rozhodnutí krajským soudem zrušeno, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27. Dále stěžovatel polemizoval s tím, jak krajský soud hodnotil nepřípustnost jeho předání do Maďarska pohledem závěrů z rozsudku Soudního dvora ze dne 17. 3. 2016 ve věci C-695/15, včetně stanoviska generální advokátky. Krajský soud z rozsudku vyvodil, že možnost vracení žadatelů o azyl do Srbska není překážkou vracení žadatelů o azyl do Maďarska. Ve skutečnosti ovšem v předmětném rozsudku

Soudní dvůr řešil pouze úzce vymezené otázky týkající se především informovanosti navracejícího státu o právní úpravě azylového řízení v přijímajícím státu a nikoliv slučitelnosti maďarské právní úpravy s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, resp. otázku Srbska jako bezpečné země.

[9] Konečně pak stěžovatel polemizoval s názorem krajského soudu, že stav azylových řízení v Maďarsku neměl být vyčerpávajícím způsobem řešen v řízení o zajištění cizince. Stěžovatel poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, který je v protikladu k názoru krajského soudu, že bylo možné stěžovatele omezit na osobní svobodě z toho důvodu, že by bylo příliš složité posoudit, zda je jeho omezení věcně správné a zda je účel jeho omezení na svobodě realizovatelný. Stěžovatel si je vědom, že situace žalované je složitá, na druhou stranu nelze přecházet to, že potřebnými a vyčerpávajícími informacemi disponuje přinejmenším dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které s žalovanou spolupracuje. Právě ze strany tohoto správního orgánu může žalovaná čerpat potřebné informace. Jakákoliv absence spolupráce a informačních toků nemůže jít v žádném případě k tíži stěžovatele. Stěžovatel tedy uzavřel, že se krajský soud s předmětným žalobním bodem vypořádal nedostatečně, nevypořádal se s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel hodlal osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou za účelem vrácení stěžovatele do Maďarska.

[10] Z těchto důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

#### IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

#### V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval tři vzájemně propojené námitky: za první námitku bezúčelnosti jeho zajištění s ohledem na faktickou nemožnost vydání do Maďarska a nevypořádání se s touto námitkou ze strany krajského soudu; za druhé námitku nepřipustnosti jeho zajištění s ohledem na právní nemožnost jeho vydání do Maďarska a nedostatečné vypořádání se s touto námitkou ze strany žalované; a za třetí námitku nedostatečného posouzení těchto otázek žalovanou a posvěcení tohoto nesprávného přístupu krajským soudem.

[15] První námitka míří do nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nevypořádání první ze stěžovatelových žalobních námitek. Krajský soud totiž posoudil námitku, že stěžovatelovo předání do Maďarska je fakticky nemožné, zároveň s námitkou, že je právně nepřipustné. K faktické nemožnosti přitom krajský soud uvedl pouze to, „že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v r. 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce“. Stěžovateli je tedy třeba přisvědčit v tom, že s jeho žalobním tvrzením, že Maďarsko v současnosti nepřijímá žádné žadatele o azyl, kteří mají být předáni podle nařízení Dublin III,

pokračování

se krajský soud nevyvořoval. Pouze ji uvedl v rekapitulaci žaloby a v rekapitulaci vyjádření žalované uvedl opačné tvrzení, že „z informací sbromážděných žalovanou v rámci vlastní úřední činnosti rozhodně nevyplývá, že by Maďarsko v současné době nepřijímalo zpět žádné žadatele o azyl tak, jak namítá žalobce. Na počátku měsíce srpna 2016 obdržela žalovaná v několika případech informace z MVČR, že toto obdrželo implicitní souhlasy maďarské strany se žádostmi o zpětné přijetí osob zajištěných Českou republikou, za účelem jejich předání dle Dublinského nařízení do Maďarska, přičemž se jedná o osoby zajištěné žalovanou na počátku měsíce července 2016“.

[16] Na jednu stranu lze tedy stěžovateli přitakat v tom, že krajský soud v rozsudku výslovně neuvedl, se kterým z těchto dvou tvrzení se v tomto faktickém sporu mezi stěžovatelem a žalovanou ztotožnil. Na druhou stranu se ovšem krajský soud zjevně přiklonil k závěru, že stěžovatelovo předání do Maďarska bylo fakticky i právně možné. Klíčové je přitom pro posouzení Nejvyšším správním soudem právě to, jak posoudil otázku právní možnosti stěžovatelova předání do Maďarska, respektive přípustnosti jeho předání, které je předmětem jeho další kasační námitky.

[17] Druhá stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené existenci systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy, které naplňují kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pro tyto nedostatky nemá být předán k vyřízení své žádosti o mezinárodní ochranu do Maďarska, a jeho zajištění za účelem takového předání je proto nepřipustné.

[18] Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Podle tohoto ustanovení platí: „Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“ Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Charta EU“) poté stanoví: „Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“

[19] Nejvyšší správní soud se obdobnými případy ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval. Rozsudkem ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 - 27, na nějž poukazuje i stěžovatel, Nejvyšší správní soud zrušil jak zamítavý rozsudek krajského soudu, tak i žalobou napadené rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl: „Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti. [...] Žalovaná se však ani předběžně nevyvořovala s možnou překážkou realizace předání stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda v Maďarsku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům a) azylového řízení nebo b) podmínek přijetí žadatelů v Maďarsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty. [...] Žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska uvádí: Jak bylo zjištěno a uvedeno, se jmenovaným je vedeno řízení o udělení azylu v Maďarsku. Uvedený stát

*je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 29. června 2013. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť k této realizaci nebrání v době rozhodování žádná překážka. Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zabýval jen zcela povšechně, v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi. [...] Za této situace je zcela nezbytné, aby se žalovaná jako kompetentní správní orgán při rozhodování o zajištění pro účely takového předání, vždy znovu zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. [...] kritériem zákonnosti rozhodnutí o zajištění však není pouze navazující aktivita Ministerstva vnitra spočívající v bezodkladné realizaci předání cizince, případně součinnost příslušného státu, ale také právní přípustnost takového předání podle kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak žalovaná usoudila na naplnění těchto kritérií.“*

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od těchto závěrů a přebírá je také pro nyní posuzovanou věc. Výše uvedené závěry ostatně plně převzal zdejší soud také v rozsudku ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016 - 45, v rozsudku ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Azs 115/2016 - 26, a v rozsudku ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 Azs 147/2016 - 40. Z této judikatury zdejšího soudu jasně plyne, že druhé, a stejně tak i třetí, stěžovatelově kasační námitce je třeba přisvědčit, neboť žalovaná neposoudila při rozhodování o zajištění stěžovatele dostatečně přípustnost jeho následného předání do Maďarska a krajský soud posoudil chybně právní otázku míry podrobnosti, s níž žalovaná tuto otázku posoudit měla.

[21] Žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska uvádí na straně 6 pouze následující: „*Jak bylo zjištěno a uvedeno, se jmenovaným je vedeno řízení o udělení azylu v Maďarsku. Uvedený stát je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 29. června 2013. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť k této realizaci nebrání v době rozhodování žádná překážka.*“

[22] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabýval jen v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi. Odůvodnění svého rozhodnutí neopatřil dostatečným množstvím argumentů, které by umožnily posoudit jejich oprávněnost v konfrontaci s důvody vztahujícími se k individuální situaci stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto v dané věci neshledal důvod odchýlit se od právního názoru vysloveného ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 91/2016 - 27 a shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[23] Krajský soud tedy měl žalobou napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu zrušit. Namísto toho pouze konstatoval, že posouzení ze strany žalované bylo dostatečné a „*že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince do držení tak vysokého standardu jako je tomu v průběhu řízení dublinského*“, nýbrž stačí ověřit, že cíl předání není nedovolený či „*že takového cíle nelze dosáhnout - např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu*“. Z výše rekapitulované judikatury zdejšího soudu je však zřejmé, že takové obecné posouzení ze strany žalované, nevztahující se konkrétně k danému cizinci, nepokládá Nejvyšší správní soud za dostatečné.

[24] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší

pokračování

správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[25] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[26] V řízení před krajským soudem byla stěžovateli ustanovena zástupkyně, advokátka Mgr. Hana Konečná. Krajským soudem ustanovená zástupkyně ze zákona zastupuje účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovené advokátce platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jí přiznal odměnu za tři úkony právní služby. Dva úkony před krajským soudem [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a jeden úkon před Nejvyšším správním soudem [sepis kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] v celkové výši 9 300 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 900 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 2 142 Kč. Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 12 342 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Foltas  
předseda senátu